

چرا «ابن بطوطه» بزرگترین کاشف تمام دوران است؟

در قرن 14 میلادی، جهانگرد مشهور مراکشی تقریباً 30 سال در سفر بود و حدود 75000 مایل در سراسر آفریقا، خاورمیانه، هند و آسیای جنوب شرقی را طی کرد.

در قرن 14 میلادی، جهانگرد مشهور مراکشی تقریباً 30 سال در سفر بود و حدود 75000 مایل در سراسر آفریقا، خاورمیانه، هند و آسیای جنوب شرقی را طی کرد. پایگاه خبری تحلیلی انتخاب: وبسایت شبکه هیستوری چنل آمریکا نوشت: در قرن 14 میلادی، جهانگرد مشهور مراکشی تقریباً 30 سال در سفر بود و حدود 75000 مایل در سراسر آفریقا، خاورمیانه، هند و آسیای جنوب شرقی را طی کرد.

به گزارش سرویس خواندنی های انتخاب، عنوان "مشهورترین جهانگرد تاریخ" معمولاً به مارکو پولو، جهانگرد شهیر و بزرگ ونیزی که در قرن سیزدهم سفر می کرد اعطا می شود. با این حال، به لحاظ مسافت طی شده، مارکوپولو در مقام دوم و پشت سر دانشمند مسلمان؛ ابن بطوطه قرار دارد.

اگرچه ابن بطوطه در خارج از جهان اسلام کمتر شناخته شده است، اما نیمی از زندگی خود را درگیر چرخش گسترده ای از نیمکره شرقی زمین گذراند. او با حرکت از طریق دریا، با کاروان شتر و پیاده به بیش از 40 کشور امروزی سفر کرد و غالباً خود را در معرض خطراتی جدی قرار داد. هنگامی که سرانجام پس از 29 سال به خانه بازگشت سفرهای خود را مکتوب کرد.

ابن بطوطه در مراکش متولد و در خانواده ای اسلامی به دنیا آمد. وی در 21 سالگی، میهن خود را به مقصد خاورمیانه ترک کرد. او قصد داشت تا حج خود (زیارت مسلمانان) را در شهر مقدس مکه به پایان برساند، اما وی همزمان آرزو داشت که در این راه احکام اسلامی را مطالعه کند. او بعداً ذکر کرده که: "من به تنهایی راه افتادم. کاروانی را که می توانم به آن بپیوندم، پیدا کردم، اما با انگیزه ای فراگیر در درونم و تمایل طولانی گره خورده در وجودم درگیرم."

بطوطه سفر خود را با سوار شدن روی یک الاغ شروع کرد، اما خیلی زود با کاروان زائران پیوند برقرار کرد، در حالی که مسیر خود را به سمت شرق و آفریقای شمالی کشید، راه را ادامه داد. این مسیر ناهموار و پر از راهزن بود و مسافر جوان به شدت مریض شد و تب کرد و مجبور شد خود را به زین گره بزند تا از الاغی که روی آن سوار بود سقوط نکند. او در طول همین سفر ازدواج کرد و طلاق گرفت.

در مصر، بطوطه قوانین اسلامی را مورد مطالعه قرار داد و اسکندریه و کلانشهر قاهره را که او مظهر "زیبایی و شکوه بی نظیر" نامیده بود، گشت و سپس مسیر را به سمت مکه ادامه داد؛ جایی که در حج شرکت کرد. سفرهای او شاید می توانست به همین جا ختم شود، اما پس از اتمام حج، وی تصمیم گرفت که همچنان به گردش در جهان اسلام بپردازد.

چند سال آینده برای بطوطه درست مثل شرکت در یک گردباد سفر بود. او به یک کاروان پیوست و ایران و عراق را گشت و بعداً شمال را به سمت آنچه که اکنون آذربایجان است، گشت. پس از اقامت در مکه، او به یمن سفر کرد و یک سفر دریایی به شاخ آفریقا کرد. از آنجا، وی زیر خط استوا حرکت و از سواحل کنیا و تانزانیا و از شهر موگادیشو سومالی بازدید کرد.

پس از عزیمت از آفریقا، بطوطه طرحی را برای سفر به هند انجام داد، جایی که وی امیدوار بود به عنوان قاضی اسلامی یک پست پرسود را پیدا کند. وی به سمت شرق حرکت و ابتدا از مصر و سوریه عبور کرد و در نهایت به ترکیه سفر کرد. او مانند همیشه در سرزمین های تحت کنترل مسلمانان، به مقام خود به عنوان یک دانشمند اسلامی اعتماد کرد تا میهمان نوازی محلی را به دست آورد. در بسیاری از سفرهایش، وی با هدایایی مثل لباسهای زیبا، اسبها و حتی صیغه ها و بردگان رو به رو می شد.

پس از ترکیه، بطوطه از دریای سیاه عبور کرد و وارد حوزه ازبکستان شد. وی در دربار ازبکستان مورد استقبال قرار گرفت و به مدت یک ماه در شهر بیزانس ماند. او که هیچگاه به یک شهر بزرگ غیرمسلمان وارد نشده بود، از مجموعه "تقریباً

بیشمار" کلیساهای مسیحی متحیر شد.

سپس بطوطه قبل از ورود به هندوستان از طریق افغانستان و هندوکش به شرق اوراسیا حرکت کرد. وی با ورود به شهر دهلی به عنوان قاضی مشغول کار شد. بطوطه چندین سال به همین شکل زندگی کرد و حتی متاهل و صاحب فرزند شد، اما در نهایت طی اختلافاتی که با سلاطین وقت داشت و از بیم جان خود فرار کرد و به دربار مغولستان چین پناه برد. با این وجود هنوز تشنه ماجراجویی بود.

سفر به مشرق زمین نگران کننده ترین فصل ادیسه بطوطه بود. شورشیان هندو هنگام سفر به سواحل هند ، وی را مورد آزار و اذیت قرار دادند و همه ثروتش به جز شلواری که در پا داشت به سرقت رفت. او موفق شد خود را به بندر کالیکوت برساند ، اما در آستانه يك سفر اقیانوسی ، کشتی وی در طوفان دریا اسیر و غرق شد و مسافران زیادی جان باختند.

رشته بلایای طبیعی ، بطوطه را به شدت ناامید کرد. او تصمیم گرفت که یک سفر دریایی از جنوب به مجمع الجزایر اقیانوس هند مالدیو را امتحان کند. او چندین سال در این جزایر ماند و چندین بار تجدید فراش کرد و حتی بار دیگر به عنوان قاضی اسلامی خدمت کرد. شاید اگر فرد دیگری جای بطوطه بود در مالدیو می ماند اما او به سمت سریلانکا حرکت کرد و چهار سال پس از اولین عزیمت از هند ، به بندر شلوغ گوانگژو رسید.

بطوطه مغولستان چین را "امن ترین و بهترین کشور برای مسافرت" توصیف کرد و زیبایی طبیعی آن را تحسین کرد ، اما او ساکنان منطقه را "مشرکان" و "کافران" نامگذاری کرد. شاید این سافر پرهیزگار تحت تأثیر آداب و رسوم ناآشنا قرار گرفته بود. چین نقطه پایان سفرهای بطوطه را مشخص کرد و سرانجام دور شد و به خانه خود به مراکش سفر کرد. در خانه متوجه شد والدینش از دنیا رفته اند. بنابراین او راهی اسپانیا شد. سپس با گشت و گذار چند ساله در سراسر صحرای جنوبی آفریقا به امپراتوری مالی رفت.

بطوطه هرگز در طول ماجراهای خود سفرنامه ننوشته بود. اما به دستور یکی از امرای مراکش سفرنامه ای نوشت. پس از این تاریخ اطلاعاتی درباره بطوطه وجود ندارد. اعتقاد بر این است که وی به عنوان قاضی در مراکش کار کرده است و مدتی بعد درگذشته است.